

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobce: BSB 1881, s.r.o.**, IČ 27145310, se sídlem Praha 3 – Žižkov, Kubelíkova 1780/21, PSČ 130 00, **zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem**, se sídlem Šaldova 34/466, 186 00 Praha 8 - Karlín, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2016, č.j. 93/2016-900000-302,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 4.8.2015, č.j. 44363-3/2015-590000-61, kterým byl žalobci zajištěn podle ust. § 134zcc odst. 1 písm. a) s přihlédnutím k ust. § 42 a ust. § 42a zákona č. 353/2003 Sb. o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) surový tabák v množství 638 334,4 kg skladovaný na adrese Řídký 22, 570 01 u obce Litomyšl v prostorách budov č. 2, 5, 8a, 8b, 12, neoznačený sklad. V žalobě žalobce uplatnil následující žalobní body:

Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil společnost COBBA GROUP s.r.o., se sídlem Vrbenská 2044/6, 370 01 České Budějovice, IČ. 24790401 jako osobu skladující surový tabák, když společnost COBBA GROUP byla v době místního šetření dle čl. III. bodu

3. a 4. přechodných ustanovení osobou skladující surový tabák registrovanou podle zákona o spotřebních daních.

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nepřezkoumatelná, když vycházejí z nedostatku důvodů pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.. Celní úřad pro Pardubický kraj jako příslušný správce daně nedostal svým zákonným povinností zjistit skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy dle ust. § 8 odst. 1 daňového řádu a s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2009, č.j. 7 Afs 69/2007-85, dle kterého leží důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění okolností pro rozhodnutí o zajištění surového tabáku výhradně na správci daně. Žalobce uvádí, že správce daně vycházel při svém rozhodnutí pouze ze svého údajně odůvodněného podezření, které bylo dle žalobce nesprávné. Uvádí, že daňové subjekty nemusí prokazovat, proč surový tabák zajištěn být nemá, ale správce daně musí mít při rozhodnutí o zajištění dostatečnou jistotu, že jsou naplněny skutkové okolnosti. Správce daně přitom nezjistil ani, kdo je osobou, která předmětný surový tabák skladuje, což je základní podmínka pro zjištění naplnění podmínek pro zajištění. Správce daně rovněž nemůže posoudit, zda je skladující osoba registrovanou ve smyslu ust. § 134zz odst. 1 zákona o spotřebních daních, když neví u jaké osoby má tuto skutečnost ověřovat. Dle ust. § 134zss odst. 1 daňového řádu i ust. § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních k zajištění výrobků dojde, když správce daně zjistí naplnění předmětné skutkové podstaty. Žalobce tak namítá, že správce daně při vydání rozhodnutí nevycházel z dostatku důvodů a dostatečně nezjistil skutkový stav, především ohledně skutečnosti, kdo byl v okamžiku místního šetření skladovatelem surového tabáku a nemohl tak posoudit, zda je tato osoba osobou registrovanou ve smyslu ust. § 134zz odst. 1 zákona o spotřebních daních. Správce daně tak nemohl zjistit naplnění podmínky zjištění skutkové podstaty pro naplnění zajištění surového tabáku dle ust. § 134zsc odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních.

Žalobce dále namítá nezákonnost místního šetření, při němž došlo k zajištění surového tabáku, pro rozpor se základními zásadami správy daní. Žalobce uvádí, že kdyby nebylo místní šetření konáno v neděli, byl by v areálu přítomen někdo kompetentní a všechny sporné skutečnosti by byly objasněny. Správce daně ale konal místní šetření v neděli a rozhodl o zajištění, jelikož jeho pochybnosti ohledně surového tabáku nebyly odstraněny, místo toho, aby vyčkal jednání se zástupcem žalobce a jednotlivých obchodních společností a poté případně rozhodnout o zajištění surového tabáku.

Žalobce dále namítá nesprávné určení surového tabáku, kdy je přesvědčen, že pokud má být surový tabák prodán subjektům, kteří z něj chtějí vyrobit tabákové výrobky, jedná se o surový tabák určený pro výrobu tabákových výrobků ve smyslu ust. § 131a písm. a) bod 1, 131c písm. a) bod 1 a § 134zz odst. 1 zákona o spotřebních daních.

Žalobce dále nesouhlasí s výkladem žalovaného, že v řízení o zajištění surového tabáku není jeho povinností úplné zjištění všech účastníků řízení dle ust. § 42a odst. 1 zákona o spotřebních daních, když žalobce se domnívá, že tento výklad žalovaného omezuje jejich vlastnická práva k zajištěným výrobkům a výrazným způsobem zkracuje vlastníky zajištěných výrobků na procesních právech.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že došlo k naplnění skutkové podstaty dle ust. § 134zsc odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tedy nesplnění oznamovací povinnosti dle ust. § 134zza citovaného zákona, když ke dni místního šetření měla společnost

COBBA GROUP postavení osoby registrované dle čl. III body 3. a 4. přechodných ustanovení zákona č. 157/2015 Sb.

Dále žalobce namítá, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného není zřejmé, že o vydání rozhodla oprávněná osoba, nebo zda jsou podepsána oprávněnou osobou a zda byl připojen elektronický podpis.

Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu nevypořádání se se všemi argumenty uplatněnými žalobcem v odvolání. Dále namítá nezákonnost žalovaného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro absenci zákonných náležitostí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16.12.2016 vzhledem ke skutečnosti, že námitky jsou prakticky totožné s odvolacími, odkázal na žalované rozhodnutí, neztotožnil se s námitkami žalobce a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Na tomto místě je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem,

aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací- srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesně právní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu, konkrétně z protokolu o zajištění surového tabáku ze dne 3.8.2015, č.j. 44363-2/2015-590000-31 (dále jen „protokol o zajištění surového tabáku“) krajský soud zjistil, že Celní úřad pro Pardubický kraj (dále jen „celní úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“) provedl místní šetření dne 3.8.2015 v areálu na adrese Řídký 22 u obce Litomyšl, aby zjistil, zda se v areálu nakládá se surovým tabákem v souladu se zákonem o spotřebních daních. Celní úřad zjistil skladování surového tabáku v celkovém množství 638 334,4 kg a tento tabák pro rozpor se zákonem o spotřebních daních na základě rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 4.8.2015, č.j. 44363-3/2015-590000-61 zajistil ve smyslu ust. § 134zcc odst. 1 písm. a) s přihlédnutím k ust. § 42 a ust. § 42a zákona o spotřebních daních. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání účastníci řízení, obchodní společnosti L.T.B.C. spol. s r.o., IČ: 26766337, se sídlem Limuzská 2110/8, 108 00 Praha 10 (dále jen „L.T.B.C. spol. s r.o.“), BSB 1881, s.r.o., IČ: 27145310, se sídlem Kubelíkova 1780/21, 130 00 Praha (dále jen „žalobce“) a COSTRA Ltd., reg. No: 8235391, se sídlem Bexley Square 6, Salford, Manchester, M3 6BZ, Spojené království Velké Británie a Severního Irska (dále jen „COSTRA Ltd.“). Na základě ústního jednání vedené se společností L.T.B.C. spol. s r.o. dne 13.8.2015 byla vtažena do řízení společnost COBBA GROUP s.r.o., se sídlem Vrbenská 2044/6, 370 01 České Budějovice, IČ. 24790401 (dále jen „COBBA GROUP s.r.o.“) jako další účastník na základě předložené Smlouvy o nájmu prostoru sloužícího k podnikání ze dne 27.7.2015 uzavřenou mezi společností L.T.B.C. spol. s r.o. a

společností COBBA GROUP s.r.o.. Následně byly společností COBBA GROUP s.r.o. mimo jiné doloženy tři smlouvy o skladování ze dne 27.7.2015, podle nichž se společnost COBBA GROUP s.r.o. zavázala společností L.T.B.C. spol. s.r.o., BSB 1881, s.r.o. (žalobce) a COSTRA Ltd. jako ukladatelům skladovat surový tabák.

Žalobce předně namítá nezákonnost provedeního místního šetření, na základě kterého mu byl zajištěn surový tabák. Dle ust. § 80 odst. 1 zákona č. 280/2009, daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) správce daně může provádět místní šetření. V rámci tohoto postupu správce daně zejména vyhledává důkazní prostředky a provádí ohledání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, jakož i na místě, kde je to vzhledem k účelu místního šetření nejvhodnější. Dle odst. 2 k provedení místního šetření může správce daně přizvat osobu, jejíž přítomnost je podle povahy věci potřebná. Dle odst. 3 citovaného ustanovení o průběhu místního šetření sepíše správce daně podle povahy šetření protokol nebo úřední záznam. Při místním šetření je potom zakotvena povinnost daňovému subjektu i dalším přítomným osobám poskytovat celnímu úřadu součinnost, současně je stanovena povinnost celního úřadu postupovat při místním šetření tak, aby byla šetřena práva dotčených osob. Dle § 78 odst. 2 daňového řádu vyhledávací činnost provádí správce daně i bez součinnosti s daňovým subjektem, z tohoto ustanovení tak vyplývá, že místní šetření může správce daně provádět i bez součinnosti s daňovým subjektem. Provést místní šetření bez součinnosti s daňovým subjektem je možností správce daně, nikoliv jeho povinností. Naopak v zájmu transparentnosti postupu správce daně je žádoucí, aby správce daně tam, kde pro to nemá důvod, v součinnosti s daňovým subjektem postupoval nebo se o to alespoň pokusil.

V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že ze strany celního úřadu nedošlo k nezákonnému postupu v rámci provádění místního šetření. Celní úřad provedl místní šetření dne 3.8.2015 v areálu na adrese Řídký 22 u obce Litomyšl, aby zjistil, zda se v areálu nakládá se surovým tabákem v souladu se zákonem o spotřebních daních. O místním šetření byl v souladu s ust. § 80 odst. 3 vyhotoven protokol nazvaný „protokol o zajištění surového tabáku“ ze dne 3.8.2015, č.j. 44363-2/2015-590000-31. Z protokolu o zajištění surového tabáku vyplývá, že kontrolované osoby byly společností L.T.B.C. spol. s.r.o., BSB 1881, s.r.o. (žalobce) a COSTRA Ltd. Místnímu šetření byl přítomen správce areálu v Řídkém a zaměstnanec žalobce, pan V.S., který byl řádně poučen, seznámen s předmětem místního šetření a projevil souhlas s průběhem místního šetření. Rovněž mu bylo umožněno kontaktovat svého nadřízeného, jednatele žalobce pana S., který, jak plyne z protokolu, vzal provádění úkolů celního úřadu na vědomí. Z protokolu rovněž vyplývá, že správním orgánem prvního stupně byly kontaktované z jeho činnosti známé oprávněné osoby subjektů, u kterých důvodně předpokládal, že jsou osobami skladujícími předmětný tabák – tedy společností L.T.B.C. spol. s.r.o., BSB 1881, s.r.o. (žalobce) a COSTRA Ltd. Byl pokus o telefonické kontaktování jednatele L.T.B.C. spol. s.r.o. pana R.K., který byl nedostupný, proto byl vyrozuměn právní zástupce společnosti L.T.B.C. spol. s.r.o., V.H.. Pokus o telefonické kontaktování nastal i v případě obchodní společnosti COSTRA Ltd., kdy ani vedoucí organizační složky B.P. ani právní zástupce B.Š. hovor nepřijali. Nicméně z protokolu o zajištění surového tabáku je zřejmé, že celní úřad se dle ust. § 80 daňového řádu a dalších zásad činnosti správních orgánů při správě daní pokoušel osoby, u kterých se důvodně domníval, že jsou skladovateli předmětného surového tabáku, informovat a přizvat je k účasti na místním šetření prováděném dne 3.8.2015. Z protokolu je tak zřejmé, že správní orgán se o součinnost s žalobcem a ostatními uvedenými daňovými subjekty pokusil. Mimoto v areálu byl celou dobu přítomný zaměstnanec žalobce, který měl možnost k podkladům se vyjádřit. Krajský soud tak v tomto postupu správního orgánu prvního stupně neshledává žádné

pochybení, mimoto jak vyplývá z ust. § 78 odst. 2 daňového řádu vyhledávací činnost může správce daně provádět i bez součinnosti s daňovým subjektem a z protokolu o zajištění surového tabáku je zřejmé, že to nebylo úmyslem celního úřadu a o kontaktování a zapojení žalobce do místního šetření se pokoušel. Jak podrobně uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, daňovým řádem není stanovena povinnost vyrozumět daňový subjekt dopředu o plánovaném místním šetření či provádět místní šetření pouze ve všední den, jak namítá žalobce. Krajský soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného podrobně rozepsaným na str. 16 – 19 žalovaného rozhodnutí, že místní šetření nebylo provedeno v rozporu se zákonem ani se základními zásadami správy daní.

Žalobce dále namítá, že celní úřad nezjistil řádně skutkový stav, když neměl dostatečnou jistotu, že jsou naplněny skutkové okolnosti pro vydání rozhodnutí o zajištění předmětného surového tabáku, kdy celní úřad ani nevěděl, kdo byl v okamžiku místního šetření skladovatelem surového tabáku a nemohl tak posoudit, zda je tato osoba osobou registrovanou ve smyslu ust. § 134zz odst. 1 zákona o spotřebních daních. K této skutečnosti se žalovaný rovněž rozsáhle a dostatečně vyjádřil v žalovaném rozhodnutí, s jehož závěrem se krajský soud ztotožňuje. Dle ust. § 134zzc zákona o spotřebních daních správce daně zajistí surový tabák, popřípadě i dopravní prostředek, který jej dopravuje, jestliže zjistí, že a) je s ním nakládáno v rozporu s § 134zz, b) nebyla splněna oznamovací povinnost podle § 134zza, nebo c) je surový tabák dopravován bez dokladu uvedeného v § 134zzb, údaje v něm uvedené jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo doklad je pozměněn nebo padělaný. Dle odstavce 2 se pro zajištění použijí obdobně ustanovení tohoto zákona upravující řízení o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku.

Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v době vydání rozhodnutí o zajištění ze zákonně provedeného místního šetření vyplývalo, že skladovatelem surového tabáku v areálu v Řídkém byl žalobce a obchodní společnosti L.T.B.C. spol. s r.o., a COSTRA Ltd., kteří kvůli této skutečnosti byli kontaktováni, vyzváni k součinnosti a měli možnost se ke zjištěným skutečnostem vyjádřit. Ze zjištěných skutečností rovněž vyplývalo, že předmětný surový tabák se nacházel ve volném daňovém oběhu na daňovém území České republiky a nebyl skladován pro výrobu tabákových výrobků, vzhledem ke skutečnosti, že pro výrobu tabákových výrobků lze surový tabák skladovat pouze v daňovém skladu a ani žalobce ani L.T.B.C. spol. s r.o., nebo COSTRA Ltd., u kterých se důvodně předpokládalo, že předmětný tabák v areálu v Řídkém skladují, nebyli provozovateli daňového skladu. Ostatně i žalobce a L.T.B.C. spol. s r.o., a COSTRA Ltd. uvedly, že zajištěný surový tabák je určen pro prodej jiným subjektům a dle ust. § 134zh a násl. zákona o spotřebních daních se v případě surového tabáku, který bude skladován za účelem jeho dodání jiným subjektům, typicky např. provozovateli daňového skladu na výrobu tabákových výrobků, jedná o jiný účel využití než výroba tabákových výrobků. A právě tato osoba, která bude skladovat surový tabák pro tento účel, v tomto případě žalobce, obchodní společnost L.T.B.C. spol. s r.o. a obchodní společnost COSTRA Ltd., je tou osobou s povinností se registrovat k této činnosti ve smyslu ust. § 134zz zákona o spotřebních daních. Z protokolu o zajištění surového tabáku je rovněž evidentní, že ani žalobce ani obchodní společnost L.T.B.C. spol. s r.o. a obchodní společnost COSTRA Ltd. nepodali ke dni 3.8.2015 přihlášku k registraci osoby skladující surový tabák ve smyslu ust. § 134zi odst. 1 zákona o spotřebních daních. Námitka žalobce, že se jednalo o surový tabák určený k výrobě tabákových výrobků a ne o surový tabák skladovaný pro jiný účel než výrobu tabákových výrobků, je tak vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány prokázaly, že v době místního šetření ani jeden z účastníků správního řízení nebyl provozovatelem daňového skladu ani registrovanou osobou skladující surový tabák,

nedůvodná. Žalovaný i správní orgán prvního stupně dospěly zcela správně k závěru, že se jednalo o surový tabák určený k jinému účelu než pro výrobu tabákových výrobků.

Je třeba dodat, jak uvádí žalovaný, že rozhodnutí o zajištění, stejně jako rozhodnutí žalovaného, které tvoří jeden celek, jsou rozhodnutí předběžné povahy vycházející ze skutkových okolností v době zajištění, tj. 3.8.2015 a vztahují se pouze na posouzení, zda došlo k naplnění skutkové podstaty zajištění – tedy v tomto případě, zda bylo ve smyslu ust. § 134zcc odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních se surovým tabákem nakládáno v rozporu s § 134zz, tedy zda byl dne 3.8.2015 skladován pro jiný účel než výrobu tabákových výrobků jinou osobou než registrovanou osobou skladující surový tabák. Správní orgány zjistili důvodné pochybnosti a na základě dle posouzení krajského soudu dostatečně zjištěného skutkového stavu prokázaly naplnění skutkové podstaty opravňující vydání rozhodnutí o zajištění. Tomuto postupu správních orgánů nelze nic vytknout. Ze správního spisu tak vyplývá, že s ohledem na zjištěný skutkový stav v okamžiku místního šetření a v době vydání rozhodnutí o zajištění, dospěl správní orgán prvního stupně k zcela opodstatněnému závěru, že u předmětného skladovaného tabáku nebyla doložená žádná evidence, která by prokazovala účel skladování, či osobu, která by učinila podání za účelem registrace osoby skladující surový tabák ve smyslu zákona o spotřebních daních, tedy byla zjištěna důvodná pochybnost, zda je surový tabák skladován v souladu se zákonem o spotřebních daních, konkrétně s ust. § 134zcc odst. 1) písm. a), resp. § 134zz zákona o spotřebních daních. Ustanovení § 134zcc odst. 2 ve spojení s § 42 zákona o spotřebních daních upravuje oprávnění celních orgánů zajistit vybrané výrobky podléhající spotřební dani a případně následně rozhodnout o jejich propadnutí či zabrání v navazujícím řízení vedeném podle § 134zcc odst. 3, resp. § 42b zákona o spotřebních daních. V době rozhodné pro projednávání případ, v době místního šetření, bylo tedy možné takové výrobky zajistit vzhledem ke skutečnosti, že celní orgán měl důvodné podezření, že je s nimi nakládáno v rozporu se zákonem o spotřebních daních, konkrétně že je skladuje osoba, která není registrovaná podle zákona o spotřebních daních. Jiný výklad by byl v rozporu s účelem zajištění výrobků, kterým je omezení dispozice s nimi ze strany kontrolované osoby či jejich vlastníka do té doby, než bude (v navazujícím řízení o zajištěných vybraných výrobcích) vyjasněno, zda s nimi bylo nakládáno v rozporu se zákonem. Zajištění tak slouží celnímu úřadu pouze jako institut dočasného zadržení výrobků v případě podezření z porušení zákona o spotřebních daních, v tomto případě konkrétně ust. § 134zcc odst. 1 písm. a), resp. ust. § 134zz zákona o spotřebních daních, a následně bylo v případě žalobce zahájeno řízení o zajištěném surovém tabáku dle ust. § 134zcc odst. 3 ve spojení s ust. § 42b zákona o spotřebních daních, jehož cílem je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno v rozporu se zákonem. Byla-li ze strany správního orgánu prvního stupně zpochybněna otázka řádného uskladnění surového tabáku, je právě v tomto řízení účastníkům řízení dána možnost jeho řádné uskladnění prokázat, a to zejména předložením příslušných dokladů a dalších důkazů, když jejich zhodnocení je účelem tohoto navazujícího řízení. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že uvedený postup správního orgánu prvního stupně byl dle zákona a v době provádění místního šetření měl správní orgán prvního stupně dostatek informací a vycházel z dostatečných podkladů, námitka žalobce je tak z uvedených důvodů nedůvodná.

Krajský soud je toho názoru, že správní orgány ke dni vydání rozhodnutí o zajištění vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, na základě něhož dospěly k správnému skutkovému a právnímu závěru. Žalovaný v rozhodnutí vycházel především z protokolu o místním šetření a posuzoval skutkový stav v době, kdy k místnímu šetření celního úřadu došlo, tj. ke dni 3.8.2015. Ze skutkových okolností zjištěných správními orgány a příslušných ustanovení zákona o spotřebních daních a dalších právních předpisů vyplývá, že žalobce a

obchodní společnost L.T.B.C. spol. s r.o. a obchodní společnost COSTRA Ltd. skladovali surový tabák a nebyli provozovateli daňového skladu ani registrovanou osobou skladující surový tabák ve smyslu citovaného zákona, naplnili tak skutkovou podstatu zajištění podle ust. § 134zzc odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, podle kterého správce daně zajistí surový tabák, jestliže zjistí, že je s ním nakládáno v rozporu s § 134zz, tedy je skladován pro jiný účel než výrobu tabákových výrobků jinou osobou než registrovanou osobou skladující surový tabák. Tento závěr žalovaného vychází z náležitých podkladů a krajský soud se s ním ztotožňuje.

Přestože tyto stěžejní námitky žalobce v řízení před soudem neobstály, krajský soud se pro úplnost vypořádal i s dalšími námitkami žalobce totožnými s odvolacími:

Námitka žalobce, že společnost COBBA GROUP s.r.o. je na základě ust. § 134zh a § 134zi a § 134zz odst. 1 zákona o spotřebních daních, resp. na základě čl. III. bodu 3. a 4. přechodných ustanovení zákona č. 157/2015 Sb., zákon, kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 157/2015 Sb.) registrovanou osobou je nedůvodná a žalovaný se s ní v rozhodnutí řádně vypořádal. Společnost COBBA GROUP s.r.o. sice požádala Celní úřad pro Jihočeský kraj o registraci, ale ta jí byla vydána až dne 23.9.2015 s účinností od 28.9.2015. Rovněž, jak již bylo uvedeno, celní úřad v době vydání rozhodnutí o zajištění vycházel zcela správně ze skutkového stavu známého v době vydání rozhodnutí o zajištění, který krajský soud vyhodnotil jako dostatečně zjištěný, a posouzení předložených důkazů týkající se především společnosti COBBA GROUP s.r.o. není předmětem odvolacího řízení ani tohoto řízení před soudem, ale navazujícího řízení o zajištěných vybraných výrobcích, resp. surového tabáku.

Ohledně námitky, že žalobce nesouhlasí se závěrem správního úřadu prvního stupně, že došlo k naplnění skutkové podstaty dle ust. § 134zzc odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tedy nesplnění oznamovací povinnosti dle ust. § 134zza citovaného zákona, krajský soud pouze uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce tuto námitku úspěšně vznesl i v odvolacím řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného tvoří jeden celek, je bezpředmětná.

I ohledně další námitky žalobce, která je totožná s námitkou odvolací a v níž žalobce nesouhlasí s výkladem žalovaného týkající se účastníků řízení dle ust. § 42a odst. 1 zákona o spotřebních daních, se krajský soud odkazuje na žalované rozhodnutí, konkrétně na str. 8 – 9 žalovaného rozhodnutí, s kterýmžto uvedeným názorem žalovaného se ztotožňuje a odkazuje na předešlou argumentaci soudu, že v době konání místního šetření byl skutkový stav ohledně účastníků řízení dostatečně zjištěn.

Další námitka žalobce se týká podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného. I tato námitka je nedůvodná, když rozhodnutí správního orgánu i žalovaného splňuje veškeré náležitosti uvedené v ust. § 102 daňového řádu a podle ust. § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu rozhodnutí obsahuje podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka - rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje podpis A.S., vedoucího odboru 6 Dohledu Celního úřadu pro Pardubický kraj s dodatkem, že podpis úřední osoby o otisk úředního razítka je nahrazen uznávaným elektronickým podpisem úřední osoby v případě účastníků řízení, kterým je doručováno prostřednictvím datové schránky, žalované rozhodnutí obsahuje podpis plk. D.R.,

vedoucího oddělení Správních činností. V případě ověření podpisu žalovaným dle příslušných vnitřních předpisů, zda se jedná o osobu oprávněnou, se nejedná o provádění nových důkazů ve smyslu ust. § 115 daňového řádu, pouze jde o ověření skutečnosti, že podepsaná osoba je oprávněná rozhodnutí podepsat. Rozhodnutí správního orgánu i žalovaného jsou zákonná, řádně odůvodněna a splňují veškeré náležitosti uvedené v ust. § 102 daňového řádu.

Na výše uvedené závěry soudu již nemohl mít vliv obsah repliky žalobce ze dne 28.2.2017, neboť další námitky žalobce nemohl soud věcně projednávat vzhledem ke koncentrační zásadě (§71 odst. 2 s.ř.s.) s tím, že další žalobní námitky pro uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů nelze skrýt pod „rozvedení žalobních bodů“, jelikož takový postup (či např. „upřesnění žalobních bodů“) již nemůže v takovém případě přinášet v zásadě nic nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení žalovaného rozhodnutí, když v opačném případě by byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření dalšího žalobního bodu (srov. rozsudek NSS ze dne 18.4.2013, č.j. 7 As 10/2013-30).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když podle obsahu spisu mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 15. března 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová